

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: A. S.
sídlem X
zastoupeného TAL Consulting, s.r.o., IČ: 07351887
Dřevná 382/2, 128 00 Praha

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.09.2025, č.j. 24966/25/5300-21442-713501

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17.09.2025, č.j. 24966/25/5300-21442-713501 **se zrušuje** a věc **se** žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit náklady řízení ve výši **27.854 Kč** k rukám zástupce žalobce daňového poradce TAL Consulting, s.r.o., IČ: 07351887, ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu vydal dne 10. 2. 2025 platební výměry č. j. 842121/25/2005-51525-110471, č. j. 842489/25/2005-51525-110471, č. j. 842653/25/2005-51525-110471, č. j. 842763/25/2005-51525-110471, č. j. 842836/25/2005-51525-110471, č. j. 842912/25/2005-51525-110471, jimiž doměřil žalobci za zdaňovací období červenec 2022 – prosinec 2022 daň z přidané hodnoty a penále. Žalobce proti jednotlivým platebním výměrům podal odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 17. 9. 2025, č. j. 24966/25/5300-21442-713501.

II. Žaloba

2. Žalobce ve stručné žalobě spatřuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí, dále má za to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, vedle toho došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
3. Primárním žalobním důvodem je poté skutečnost, že žalovaný nepřešel na stanovení daně pomocí pomůcek, přestože dle spisového materiálu pro takovýto postup byly dány zákonné podmínky. Žalovaný, co se týká především hodnocení důkazních prostředků, měl stanovit daň tímto náhradním způsobem.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že námitku nepřezkoumatelnosti žalobce uplatnil jen velmi obecně. Má poté za to, že žalované rozhodnutí obsahuje srozumitelné důvody a logicky navazující na výrok rozhodnutí.
5. Co se týče námítky potřeby zásadního doplnění skutkového stavu, žalovaný se s ní vypořádal v bodě 39 žalovaného rozhodnutí. Celý průběh daňového řízení včetně řádného odůvodnění závěrů, pro které byl žalobci odepřen nárok na odpočet DPH (tj. nepředložení evidence pro účely DPH), byl vyčerpávajícím způsobem popsán jak správcem daně ve Zprávě o daňové kontrole, tak i žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž veškeré závěry správce daně, potažmo žalovaného, mají oporu ve správním spise. Žalobce v rámci daňového řízení sice předložil výdajové pokladní doklady obsahující soupis hodnot různých dokladů, tyto však nekorespondovaly s podanými daňovými přiznáními a žalobce nepředložil jako důkaz evidence, které je povinen jako plátce DPH vést. Za situace, kdy žalobce nesplnil prvotní formální podmínku pro přiznání nároku na odpočet daně, žalovaný shledal, že skutkový stav byl v této věci zjištěn dostatečně.
6. K námitce, že daň měla být stanovena pomocí pomůcek, odkázal žalovaný na body 53 – 55 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že podle § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád a dle přílehlavé judikatury lze doměřit daň pomocí pomůcek v případě splnění tří podmínek, a to (1) že subjekt nesplnil některé ze svých povinností při dokazování, (2) bez této součinnosti nelze stanovit daň dokazováním a (3) daň mohla být stanovena za pomoci pomůcek spolehlivě. Žalovaný sice shledal splnění první podmínky pro stanovení daně pomocí pomůcek, a to že žalobce nesplnil svoji zákonnou povinnost při dokazování zakotvenou v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

ust. § 86 odst. 3 písm. c) a ust. § 92 odst. 3 daňového řádu tím, že nepředložil v rámci daňové kontroly důkazní prostředky, jež by prokazovaly jeho tvrzení.

7. Žalovaný podotkl, že ve zde posuzované věci nebylo zpochybněno celé účetnictví žalobce. Daňová kontrola byla správcem daně prováděna v omezeném rozsahu, žalobce v ní nepředložením primárních důkazních prostředků neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně. Po přezkoumání spisového materiálu a s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem žalovaný dospěl k závěru uvedenému v bodě 55 žalobou napadeného rozhodnutí, že i přes porušení zákonných povinností lze ve zde posuzované věci daň stanovit dokazováním, což také správce daně učinil. Žalovaný tudíž uzavřel, že nebyla splněna druhá podmínka pro použití pomůcek pro stanovení daně a správce daně tak nebyl povinen daň dle pomůcek stanovit.
8. Co se týče námitky stran nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce shledává v porušení ustanovení vztahujících se k řízení před správním orgánem, žalovaný uvedl, že i tato námitka byla žalobcem uplatněna v odvolacím řízení a žalovaným byla vypořádána v bodě 39 žalobou napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný poté shrnul, že námitky žalobce jsou obecné, přičemž míra precizace žalobních bodů odpovídá tomu, jaké právní ochrany se žalobci dostane.
10. Žalobce neuplatnil žádnou repliku k vyjádření žalovaného.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“ či jen „*soud*“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
12. O věci soud rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup jsou splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný se přes poučení soudem (dokonce i aktualizovaném dne 10. 2. 2026 na procesní podmínky účinné od 1. 1. 2026) k možnosti rozhodnout ve věci bez jednání nevyjádřili vůbec, jejich souhlas s takovým rozhodnutím se tak presumuje podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Věc lze přitom rozhodnout na základě podkladů, které jsou součástí správního spisu, tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). K těmto podkladům měli účastníci možnost se vyjádřit a jsou jim známy.

IV.1 Žaloba je projednatelná

13. Před samotným posouzením věci se Městský soud zabýval otázkou projednatelnosti žaloby. Ta je ve skutečnosti velmi stručná a veškeré námitky v ní žalobce soustředil ve dvou odstavcích.
14. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. platí, že jednou z náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu jsou i „*žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*“. Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. platí, že „*předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“

15. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, vyložil, že případná absence alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu je nedostatkem náležitostí žaloby, který se odstraňuje procesním postupem právě podle citovaného ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., a to ve lhůtě pro podání žaloby. Ta činí v projednávané věci dva měsíce dle § 72 odst. 1 s. ř. s., a přistoupí-li k takové výzvě soud až po jejím uplnutí, stanoví příp. kratší lhůtu v délce, která by zbývala, pokud by jej krajský soud řádně a včas vyzval k doplnění žaloby. Rozšířený senát také vyložil, že soud má povinnost žalobce vyzvat k doplnění žalobních bodů i tehdy, deklaroval-li žalobce svou vědomost, že žaloba neobsahuje žalobní body a současně se zavázal, že žalobu v určité lhůtě doplní.
16. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení, doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, publikovaný pod č. 488/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz; z klasické starší judikatury srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, uveřejněné pod č. 19/1994 Správního práva).
17. Otázkou formulace tzv. žalobních bodů a poučovací povinností u odstraňování vad se zabýval rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikovaném pod č. 2162/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát přiklonil k výkladu, podle něhož „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí (...). Povinnost vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vznikne podle rozšířeného senátu krajskému soudu tehdy, bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě obsahovat žalobní bod alespoň v takto vymezené míře konkrétnosti (body 33 a 34 citovaného rozsudku.“ Dodal také, že „od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“.
18. Žalobcova žaloba, doručená soudu dne 7. 11. 2025, podle názoru městského soudu, obsahuje 4 žalobní body – těmi jsou a) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, b) vada zjišťování skutkového stavu, c) porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a d) námitka, podle níž měla být daň doměřena pomocí pomůcek. První Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

tři žalobní body, jak poznamenal žalovaný ve vyjádření k žalobě, představují obecné a nekonkrétní námitky. Tyto tři námitky je nicméně soud povinen posoudit *ex officio* i sám /srov. § 76 odst. 1 písm. a - c) s. ř. s./ obecnost námitek tedy není na překážku jejich projednání a posouzení. Poslední z uplatněných žalobních bodů naopak již napadá konkrétní závěry žalovaného, tj. že podle přesvědčení žalobce mělo být primárně postupováno ve věci pomocí daňových pomůcek, neboť pro to v řízení byly splněny předpoklady.

19. Žalobce v bodu 7 žaloby pak výslovně uvedl, že „*detailed odůvodnění včetně uvedení dalších žalobních důvodů bude součástí doplnění této žaloby v nejbližší době.*“ Z toho podle názoru soudu vyplývá, že žalobce si byl vědom, že jeho žaloba, byť převážně v obecné míře, již obsahuje žalobní body. Žádné další doplnění, natož rozšíření žaloby však již neučinil, a to ani později v návaznosti na vyjádření žalovaného k žalobě.
20. Soud proto uzavírá, že žaloba obsahuje 3 obecně formulované žalobní body (které však může soud posoudit i *ex officio*) a jeden zcela konkrétní žalobní bod, z něhož je zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Městský soud proto neshledal důvod vyzývat žalobce podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k doplnění žaloby o žalobní body a žalobu projedná v takové míře obecnosti, v jaké ji žalobce sám podal.

IV.2 Obsah správního spisu

21. Ze správního spisu vyplývá, že Finanční úřad pro Královéhradecký kraj dne 2. 2. 2024 zahájil daňovou kontrolu, jejímž předmětem byla daň z přidané hodnoty podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „*zákon o DPH*“), v platném znění za zdaňovací období 7., 8., 9. 10., 11. a 12. měsíc r. 2022 v rozsahu přijatých zdanitelných plnění uvedených v daňových přiznáních daňového subjektu. Žalobce byl současně vyzván, aby předložil „evidence pro účely daně z přidané hodnoty vedené ve smyslu § 100 zákona o DPH za výše uvedená zdaňovací období, přijaté daňové doklady zahrnuté v evidencích pro účely daně z přidané hodnoty za výše uvedená zdaňovací období včetně všech souvisejících písemností (smlouvy, objednávky, dodací listy, předávací protokoly, přílohy dokladů apod.), důkazní prostředky, jimiž prokáže použití přijatých zdanitelných plnění v rámci svých ekonomických činností dle § 72 zákona o DPH (daňové doklady uskutečněná plnění, evidenci zakázek apod.), případně další důkazní prostředky, prokazující správnost údajů uvedených ve přiznáních k dani z přidané hodnoty za výše uvedená zdaňovací období, která jsou předmětem daňové kontroly.“
22. Žalobce při jednání se správcem daně dne 7. 2. 2024 uvedl, že prováděl rekonstrukci bytu v místě pobytu a při stěhování ztratil 2 šanony s kompletními evidencemi a veškerými doklady k rokům 2018 a 2022, není proto možné předložit požadované důkazní prostředky. Pokusil se oslovit své odběratele a dodavatele, kteří mu nechtějí vyhovět v případě vystavení duplicitních dokladů či fotokopií a ani daňové evidence není možné získat od paní účetní. Ta zemřela na začátku roku 2023, její jméno už si nepamatuje. Nemá tedy jak získat ztracené důkazní prostředky. Ke své podnikatelské činnosti v roce 2022 uvedl, že jeho hlavní činností byly pomocné práce ve stavebnictví pro stavební obchodní korporaci Tre-Go project s.r.o. Všechny fakturované práce byly v režimu přenesení daňové povinnosti a pracoval na nich sám. Nákupy na zakázky prováděl výhradně v „hobby marketech“ např. OBI, Pro-doma, Bauhaus a Hornbach. Jednalo se o nákupy stavebního materiálu všeho druhu, např. beton, sádkokarton, občas nakoupil nějaké nářadí. Odpočty daně uplatněné v kontrolovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zdaňovacích obdobích odvolatel nárokoval pouze z těchto nákupů, jiná přijatá zdanitelná plnění neměl a nemá žádný majetek ani vozidlo v obchodním majetku.

23. Následně 29. 4. 2024 předložil výdajové pokladní doklady za měsíce 7-12/2022, paragony přišité k použitým volným listům papíru, nesouvějící s evidencí, přijatou fakturu od společnosti Penzo s.r.o., vydané faktury na odběratele TRE-GO s.r.o. Podklady získal od syna bývalé účetní. Evidence pro účely daně z přidané hodnoty nezískal. Výdajové doklady sám zpracoval do měsíčních soupisů nazvaných „výdajové pokladní doklady“, odpovídají pak měsícům 10-12/ 2022, za měsíce 7-9/2022 neodpovídají, neboť nejsou všechny. Obdržel i vydané faktury, ostatní odběratelé s ním odmítli spolupracovat v tomto směru.
24. Správce daně následně ověřil, že žalobce v kontrolních hlášeních za související období vykázal hodnoty přijatých plnění shodné s daňovými prohlášeními pouze v oddílu B.3., tj. bez specifikace dodavatele plnění. Při následném porovnání základu daně ve výdejových pokladních dokladech a v daňových přiznáních správce daně zjistil, že v žádném kontrolovaném zdaňovacím období nejsou tyto hodnoty shodné, a to ani za období 10., 11. a 12, kdy měly být podle žalobce doloženy všechny podklady. Vyzval proto žalobce dne 15. 7. 2024, aby předložil evidence pro účely DPH za všechna kontrolovaná zdaňovací období vedené v souladu s § 100 zákona o DPH, kterými prokáže, na základě jakých daňových dokladů uplatnil nárok na odpočet daně.
25. Žalobce se k výzvě vyjádřil 5. 9. 2024, požadované evidence nepředložil. Uvedl, že po nahlížení do spisu zjistil, že správce daně vydal několik výzev k poskytnutí informací správci daně, které byly směřované primárně dodavatelům daňového subjektu, a zároveň obdržel několik odpovědí na tyto výzvy. Dodavatelé potvrdili faktickou existenci daňových dokladů předložených daňovým subjektem a taktéž je zřejmé, že jsou plátcí DPH. Má za to, že prokázal splnění podmínek pro přiznání odpočtu na dani.
26. V reakci na poslední uvedené ve sdělení výsledků dosavadních kontrolních zjištění ze dne 17. 12. 2024 správce daně uvedl, že žalobce v rámci probíhající daňové kontroly předložil značné množství přijatých dokladů s hodnotou do 10 000 Kč včetně DPH, jež se v kontrolním hlášení zahrnují do oddílu B.3. v souhrnné hodnotě, a to bez jejich bližší identifikace, tedy bez označení dodavatele, hodnoty plnění a data povinnosti přiznat daň. Správce daně ve Výzvě požadoval předložit daňovým subjektem evidence pro účely DPH za kontrolovaná zdaňovací období, jejichž vedení vyplývá z ustanovení § 100 zákona o DPH a je nezbytná především u plnění s hodnotou do 10 000 Kč. Evidence pro účely DPH slouží jako podklad pro sestavení daňového přiznání a podklad pro ověřování správnosti údajů uváděných v přiznání daňovým subjektem. Daňový subjekt musí uvádět v této evidenci veškeré údaje vztahující se k jeho daňové povinnosti a je povinen vést evidenci v takovém členění, aby s její pomocí byl schopen sestavit daňové přiznání. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil předmětné evidence požadované správcem daně ve Výzvě, nebylo možné ověřit, zda žalobce uplatnil nárok na odpočet daně právě z přijatých zdanitelných plnění uvedených na jím předložených dokladech, za jaké zdaňovací období a zda DS uplatnil tyto nároky pouze jednou. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil požadované evidence pro účely DPH, správce daně nemohl ověřit, že si žalobce uplatnil DPH právě z těchto předložených dokladů a do jakých zdaňovacích období byly zahrnuty a nebylo tak možné ověřit ani ostatní předložené doklady.
27. Jeho dodavateli byly výhradně velké Hobby markety a společnosti např. OBI, Hornbach, Bauhaus, Kaufland, Kelly, Penny Market, IKEA, Lidl, Stavimex Praha, Alza.CZ, Bauhaus,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

ALD STORE.... Analýzou předložených bankovních výpisů žalobce v měsících červenec až prosinec r. 2022 bylo zjištěno, že žalobce hradil bezhotovostně platební kartou na bankovní účty z výše uvedených řetězců převážně jen společnostem Penny Market a Lidl, dalšími byly řetězce Albert, Billa a Kaufland. Bezhotovostní platby ve prospěch společností OBI, Hornbach, Bauhaus nebo i jiných řetězců zaměřených hlavně na prodej stavebního materiálu a náradí nebyly vykázány na bankovním účtu žalobce v kontrolovaných obdobích téměř žádné. Z bankovního výpisu žalobce je zřejmé, že vybíral v kontrolovaných obdobích značné částky v hotovosti, a to v řádech statisíců Kč. Že hradil doklady také v hotovosti, tvrdil i sám žalobce. Ten se také v rámci daňové kontroly vyjádřil, že někdy mu účtenky přinášeli „nějací dělníci“, které osobně nezná. Uzavřel tedy, že daňový subjekt předložil některé daňové doklady k plněním zahrnutým do oddílu B.3. kontrolních hlášení za předmětná zdaňovací období, čímž unesl své primární důkazní břemeno. Žalobce nicméně neprokázal (ať už evidencí pro účely DPH či jinými důkazními prostředky), zda a v jakém zdaňovacím období uplatnil z předložených daňových dokladů nárok na odpočet a zda tak učinil pouze jednou. Za této situace žalobce neunesl své důkazní břemeno stran prokázání, že uplatnil předmětné nároky na odpočet v souladu s ust. § 72 a 73 zákona o DPH, přičemž z provedeného dokazování nelze tyto skutečnosti zjistit. Uplatněné nároky na odpočet z těchto plnění proto nelze žalobci přiznat, neboť nelze ověřit, v jakém zdaňovacím období byl ten který nárok uplatněn a že nedošlo k narušení principu neutrality. V případech, kdy žalobce některé daňové doklady vůbec nepředložil, neunesl své primární důkazní břemeno, čímž porušil ust. § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH.

28. Byť žalobce s těmito výsledky dosavadního kontrolního zjištění nesouhlasil (viz vyjádření daňového subjektu ze dne 26. 1. 2025), nijak podklady daňového řízení již nedoplnil. Tyto vznesené námitky a výhrady poté vypořádal správce daně na str. 15 a 16 ve zprávě o daňové kontrole ze dne 4. 2. 2025, na výsledcích dosavadních kontrolních zjištění se však nic nezměnilo, žalobci byla dodatečnými platebními výměry doměřena daň z přidané hodnoty a penále za měsíce 07-12/2022.
29. V odvolání žalobce napadl závěry správce daně o neunesení důkazního břemene k prokázání nároku na odpočet s tím, že pokud byl toho názoru, že žalobce neunesl důkazní břemeno, měla být daň stanovena pomůckami. K objasnění (podle žalobce nesprávně zjištěného) skutkového stavu poté navrhl výslech dvou svědků, kteří podle žalobce mohli potvrdit skutečnosti rozhodné pro nárok na odpočet DPH u předložených dokladů, tedy jejich použití pro uskutečňování ekonomické činnosti daňového subjektu. K nesrozumitelnosti platebních výměrů pak namítl, že není zřejmá správní úvaha ani řádné hodnocení předložených důkazních prostředků, tyto nejsou hodnoceny jednotlivě a ve vzájemné souvislosti. Hodnocení je ledabylé a vnitřně rozporné. Na jedné straně správce daně konstatuje, že daňový subjekt neuskutečňoval platby bezhotovostně z účtu, přičemž na druhé straně konstatuje, že sám daňový subjekt uvádí, že platby často prováděl v hotovosti a správce daně současně zjistil výběry hotovosti z bankovního účtu ve značných částkách.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že pokud žalobce nepředložil požadované evidence DPH, není možné uplatněný nárok na odpočet daně vykázaný v oddílu B3 kontrolních hlášení ověřit. Podotkl, že údaje o přijatých zdanitelných plněních se totiž do oddílu B3 kontrolního hlášení uvádí pouze v souhrnné podobě a bez bližší identifikace – bez čísla daňového dokladu, označení dodavatele, hodnoty plnění a především data povinnosti přiznat daň. Bez předložené evidence DPH tedy není možné ověřit, v jakém zdaňovacím období odvolatel uplatnil nárok na odpočet daně z předložených daňových dokladů, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zejména v situaci, kdy částka uplatněného nároku na odpočet daně dle podaných daňových přiznání neodpovídá předloženým daňovým dokladům. Ve shodě se správcem daně setrval na stěžejním závěru, že za této situace žalobce neunesl své důkazní břemeno stran prokázání, že uplatnil předmětné nároky na odpočet v souladu s ustanovením § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

31. K námitce žalobce, že daň měla být v tom případě stanovena za použití pomůcek, poukázal na podmínky dle ustanovení § 98 odst. 1 daňového řádu. Konstatoval, že žalobce nesplnil svoji zákonnou povinnost předložit v rámci daňové kontroly důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení zakotvenou v ust. § 86 odst. 3 písm. c) a § 92 odst. 3 daňového řádu. Dospěl poté k závěru, že i přes porušení zákonných povinností žalobce bylo možné daň stanovit dokazováním, což také správce daně učinil. Vzhledem k tomu, že nebyla splněna druhá z podmínek pro stanovení daně podle pomůcek, nebyl správce daně povinen ke stanovení daně podle pomůcek přistoupit.

IV.3 Nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, vadný postup správních orgánů, nesprávně zjištěný skutkový stav

32. Soud se, jak již vyložil výše, těmito námitkami zabýval v rozsahu, v jakém je povinen se jimi zabývat z úřední povinnosti /srov. § 76 odst. 1 písm. a-c) s. ř. s./. Není tedy na překážku, že žalobce tyto námitky v žalobě uplatnil toliko obecně. Přednostně se přitom soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť jen přezkoumatelné rozhodnutí může být podrobeno soudnímu přezkumu z hlediska žalobních bodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35, č. 359/2004 Sb. NSS).
33. Vada nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je jednou z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021 – 36, bod 18, a tam citovaná judikatura).
34. Platí, že ze správního rozhodnutí musí být seznatelné proč správní orgán považuje účastnickovy námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, z čeho při rozhodnutí vycházel, jak se vypořádal s účastníkem předestřenými okolnostmi a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Obdobně jako v případě krajských soudů ale správní orgány nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace obsažené v odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Implicitní vypořádání námitek za splnění podmínky existence vlastního uceleného argumentačního systému, který (soud či správní orgán) logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná, akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. jeho nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. N 26/52 SbNU 247, bod 68).
35. Žalované rozhodnutí obsahuje výroky I – VI., kterými byly potvrzeny jednotlivé platební výměry napadené odvoláním žalobce (a zamítnuto odvolání). V odůvodnění žalovaný shrnul předchozí procesní vývoj věci a odvolací důvody. Vyložil relevantní právní úpravu, judikaturu a to aplikoval na zjištěný skutkový stav, který detailně vyložil na str. 6 a násl. V rámci toho žalovaný shrnul a poté vypořádal argumenty žalobce uplatněné v jednotlivých podáních v průběhu daňové kontroly. Z odůvodnění tedy vyplývají úvahy žalovaného, pro které se ztotožnil se správcem daně, žalovaný následně vypořádal i jednotlivé odvolací námitky žalobce, vyložil i důvody pro které nevyhověl důkaznímu návrhu na provedení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

svědeckých výsledků, což žalobce navrhl v odvolání (srov. bod 59 žalovaného rozhodnutí). Odůvodnění je tedy v souladu s výroky rozhodnutí a vyplývají z něj srozumitelné úvahy žalovaného, pro které nevyhověl odvolání žalobce. Městský soud proto neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

36. Co se týče výtek proti postupu správního orgánu, městský soud shledal, že zahájení i ukončení daňové kontroly bylo žalobci řádně oznámeno, a že správce daně i žalovaný obecně postupovali v součinnosti se žalobcem. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce správci daně po zahájení daňové kontroly předložil ty podklady, kterými hodlal prokázat svůj nárok na odpočet z přijatých plnění. Primárně pak ve věci vycházel žalovaný a správce daně z podkladů, které předložil žalobce, ať už v návaznosti k jednotlivým výzvám či v rámci plnění svých zákonných povinností (kontrolní hlášení, daňová přiznání), nebo které zajistil správce daně sám. Pakliže měl správce daně o skutečnostech z těchto podkladů vyplývajících pochybnosti, vyložil je v jednotlivých výzvách. Žalobce v návaznosti na to poté uplatnil procesní obranu včetně odvolání proti platebním výměrům. Během řízení tak měl žalobce před správcem daně, tak i před žalovaným dostatečný prostor k uplatnění svých práv. V samotném postupu správních orgánů, ať už v rámci daňové kontroly nebo v odvolacím řízení, tak soud neshledal žádnou podstatnou vadu, která by měla vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.
37. Žalobce poté v řízení řadu podkladů předložil sám v návaznosti na výzvy správce daně a nevyhověl přitom výzvě k předložení daňové evidence. Správce daně další podklady zajistil sám v rámci vyhledávací činnosti za účelem ověření skutečností, které vyplývají z předložených podkladů a žalovaný nakonec vyložil, že v odvolání navržené svědecké výpovědi neprovedl pro nadbytečnost, neboť jimi dokazované skutečnosti nejsou předmětem sporu. Správní orgány pak stanovili daň v souladu s podklady, kterými disponovali. Hodnotili je ve vzájemné souvislosti, vyložili přitom důvody pro své rozhodnutí. Tyto závěry mají oporu právě ve zjištěných podkladech pro rozhodnutí a ze správního spisu nevyplývá, že by bylo nezbytné ještě zásadně doplňovat skutkový stav a především, ani není zřejmé, v jakém ohledu. Podle názoru městského soudu byl tedy skutkový stav zjištěn dostatečně ať už v součinnosti se žalobcem, z vlastních evidencí správce daně či v součinnosti se třetími osobami. V postupu ke zjišťování skutkového stavu proto městský soud také *ex officio* nezjistil žádnou vadu, která by měla vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.

IV.4 pro stanovení daně podle pomůcek byly splněny podmínky

38. Spornou otázkou mezi stranami je poté to, zda na základě zjištěného skutkového stavu bylo možno stanovit daň dokazováním, přičemž žalobce namítl, že daň měla být za tohoto stavu stanovena pomůckami. Sporná je tedy otázka, jaký měl být správný postup správce daně při stanovení daně na základě zjištěného skutkového stavu.
39. Podle § 98 odst. 1 daňového řádu platí, že *„nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.“*
40. Podle § 98 odst. 3 daňového řádu *„Pomůckami jsou zejména a) důkazní prostředky, které nebyly správcem daně zpochybněny, b) podaná vysvětlení, c) porovnání srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností, d) vlastní poznatky správce daně získané při správě daní.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

41. Z § 98 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že nikoliv každé nesplnění povinnosti daňového subjektu při dokazování má za následek stanovení daně podle pomůcek. Posloupnost mezi stanovením daně dokazováním a podle pomůcek je založena na prioritě stanovení daně dokazováním – teprve je-li tedy nemožné stanovit daň dokazováním, lze ji stanovit podle pomůcek.
42. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 1. 2016, č. j. 4 Afs 87/2015 – 29, přitom vyložil, že „*pro použití pomůcek nelze stanovit žádný algoritmus či pravidlo a záleží vždy na konkrétním skutkovém stavu. Není vyloučeno z povahy věci, aby byla stanovena daň dokazováním i v situaci, kdy je účetnictví neúplné a neprůkazné, respektive bylo ztraceno či zničeno, ale účetní případy lze dostatečně spolehlivě prokázat jinak. Nelze ani vyjádřit procentuální rozsah zpochybněného účetnictví, ale je nutno věc posuzovat, respektive neunesení důkazního břemene poměřovat vždy ke konkrétnímu případu ve všech souvislostech. Záleží tedy především na intenzitě pochybností ohledně zjištěných chyb a nesrovnalostí v účetnictví, na jejich rozsahu, ale také na jejich obsahu.*“
43. Mezi stranami je nesporné, že žalobce v projednávané věci nesplnil všechny své povinnosti. Při prvním jednání 7. 2. 2024 avizoval, že nemá k dispozici doklady k rokům 2018 a 2022, neboť je ztratil při stěhování. Navíc v březnu roku 2023 zemřela jeho účetní, nepamatoval si její jméno a tvrdil, že nemá možnost nijak získat ztracené důkazní prostředky. Naopak, krátce na to při druhém jednání dne 29. 4. 2024 předložil řadu podkladů vyjmenovaných výše. Správce daně nicméně jejich vypovídací hodnotu zpochybnil tím, že základ daně z nich vyplývající srovnal s daňovými přiznáními za uvedená období, přičemž zjistil, že za jednotlivá zdaňovací období jsou vykázány celkově vyšší hodnoty oproti předloženým výdajovým pokladním dokladům, a že v žádném z kontrolovaných období nejsou tyto hodnoty shodné. Pochybnosti správce daně poté posílilo i to, že veškerá přijatá zdanitelná plnění žalobce vykázal v oddíle B.3 kontrolního hlášení za uvedená zdaňovací období. Kontrolní hlášení jsou součástí správního spisu a soud ověřil, že z nich kromě základu daně nevyplývají žádné údaje o konkrétních přijatých zdanitelných plněních. Dále správce daně zjistil, že předložené výdejové pokladní doklady za uvedená zdaňovací období dle výpisu z účtu žalobce bezhotovostně uhrazeny nebyly, přičemž žalobce z účtu vybíral peněžní částky. Neprokázal přitom úhradu za přijatá plnění alespoň v hotovosti. Nebyla tedy prokázána ani úhrada žalobcem za tato přijatá plnění.
44. Žalobce tedy předložil výdejové pokladní doklady, které v žádném ze zdaňovacích období neodpovídaly základům daně v daňových přiznáních za tato období, přijetí zdanitelných plnění dle předložených výdajových dokladů pak nebylo možné ověřit ani na základě údajů z kontrolních hlášení či potvrzením o úhradách za přijatá plnění. V takové situaci pak správce daně žalobce vyzval k předložení evidence pro účely zákona o dani z přidané hodnoty dle § 100 zákona o DPH.
45. Podle § 100 odst. 1 zákona o DPH platí, že „*plátce nebo identifikovaná osoba jsou povinni vést v evidenci pro účely daně z přidané hodnoty*
- a) veškeré údaje vztahující se k jejich daňovým povinnostem, a to v členění potřebném pro sestavení daňového přiznání, souhrnného hlášení nebo kontrolního hlášení,*
- a*
- b) u plnění jiných než podle písmene a), která nejsou předmětem daně a souvisejí s jejich daňovými povinnostmi, údaje v rozsahu obdobném rozsahu údajů, které mají povinnost vést v evidenci v*

případě plnění podle písmene a), která nejsou předmětem daně.“ Podle § 100 odst. 2 zákona o DPH je „plátce povinen vést v evidenci pro účely daně z přidané hodnoty u přijatých zdanitelných plnění, která použije pro uskutečňování plnění s nárokem na odpočet daně, také daňové identifikační číslo osoby, která uskutečňuje plnění, s výjimkou plnění, u nichž byly vystaveny zjednodušené daňové doklady.“

46. Mezi stranami je nesporné, že žalobce právě tuto povinnost nesplnil. Jedná se přitom o významnou povinnost pro dokazování, neboť právě touto evidencí mohly být potvrzeny či vyvráceny předložené výdejové pokladní doklady mající prokazovat přijetí zdanitelných plnění v předmětných zdaňovacích obdobích. Jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2020, č. j. 10 Afs 185/2020 – 43, daňový subjekt splní důkazní povinnost ve vztahu k tvrzením, která správci daně předloží, prokáže-li tato tvrzení svými evidencemi, ledaže správce daně prokáže [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], že ve vztahu k těmto tvrzením jsou evidence nevěrohodné, nesprávné, neúplné nebo neprůkazné. Pakliže žalobce tuto evidenci přes výzvu správce daně nepředložil, přisvědčil městský soud žalovanému (a správci daně) v tom, že bez předložené evidence DPH opravdu není možné ověřit, zda a v jakém zdaňovacím období odvolatel uplatnil nárok na odpočet daně z předložených daňových dokladů. Městský soud se proto ztotožnil se žalovaným, že první podmínka pro užití pomůcek dle § 98 odst. 1 daňového řádu byla splněna.
47. Uvedené nesplnění povinnosti žalobce při dokazování však podle názoru městského soudu nemá za následek, že daň i tak bylo možno stanovit dokazováním (druhá podmínka pro užití pomůcek dle § 98 odst. 1 daňového řádu).
48. Jak soud shrnul výše, žalobce předložil správci daně celou řadu podkladů, jimiž v předmětných zdaňovacích obdobích prokazoval splnění nároku na odpočet za přijatá zdanitelná plnění podle § 72 a § 73 zákona o DPH. Další podklady zajistil správce daně vlastní vyhledávací činností ať už u dodavatelů či u peněžního ústavu. Celkem tedy správce daně shromáždil pro stanovení daně dostatečně množství podkladů.
49. Z odst. 32 žalovaného rozhodnutí (ve shodě s tím strana 11 zprávy o daňové kontrole) vyplývá, že podle žalovaného žalobce nesplnil svou primární povinnost při dokazování tím, že nepředložil všechny daňové doklady dle údajů v oddíle B3 kontrolních hlášení za předmětná zdaňovací období, nepředložil ani žádné jiné důkazní prostředky, jež by obsahovaly náležitosti daňového dokladu podle ust. § 29 zákona o DPH, jimiž by své primární důkazní břemeno unesl, proto pouze na základě předložených daňových dokladů a bez předložení evidence DPH nelze ověřit, v jakém zdaňovacím období žalobce uplatnil nárok na odpočet daně, zda tento nárok na odpočet uplatnil pouze jednou a že nedošlo k narušení principu neutrality.
50. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce předložil výdejové pokladní doklady, které se ke zdaňovacím obdobím vztahovaly, ty však nebyly v souladu s kontrolními hlášeními a daňovými přiznáními. Alespoň částečně, co se týče zdaňovacích období 07-09/2022, to žalobce v daňovém řízení žalobce ostatně ani nezpochybnil. Kontrolní hlášení a daňové přiznání tedy sice nepotvrzují přijetí těchto zdanitelných plnění, avšak současně je ani nevylučují. To ostatně správce daně ani žalovaný nepopřeli. Správce daně poté ani na základě odpovědí k dotazu k dodavatelům a ani dle výpisu z bankovního účtu (z něhož dovodil, že žalobce vybíral velké částky v hotovosti, což koresponduje tvrzení, že zboží hradil v hotovosti) žalobce nepotvrdil ale ani nevyvrátil, že deklarovaná plnění vůči žalobci byla uskutečněna, včetně jejich úhrady. Správce daně a žalovaný poté při těchto rozporech, které

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vyplývají ze zjištěných podkladů, založili stěžejní závěr o neunesení důkazního břemene žalobcem o uplatnění předmětných nároků na odpočet v souladu s ust. § 72 a 73 ZDPH na tom, že žalobce nesplnil vyzývanou povinnost předložit daňovou evidenci podle § 100 odst. 1 a 2 zákona o DPH, a proto jím uplatněné nároky nebylo možno ověřit - srov. odst. 24, 27, 29, 30 a 32 žalovaného rozhodnutí, str. 11 zprávy o daňové kontrole.

51. Z uvedeného podle názoru městského soudu vyplývá následující závěr. Žalobcem předloženými podklady v porovnání jak s kontrolními hlášeními, daňovými přiznáními a správcem daně zajištěnými podklady u dodavatelů a peněžních ústavů nebylo v rámci dokazování potvrzeno, avšak ani vyloučeno splnění nároku na odpočet z přijatých zdanitelných plnění (podle § 72 a § 73 zákona o DPH). To z důvodu, že tyto nároky nebylo možno ověřit (tj. potvrdit či vyvrátit) daňovou evidencí. Ostatně ani správce daně a ani žalovaný bez evidence neshledali, zda se přijatá zdanitelná plnění ve zdaňovacích obdobích vůbec uskutečnila vůbec či v jiném rozsahu. Konstatovali pouze tolik, že tato deklarovaná plnění není možné pro absenci daňové evidence ověřit. Ostatní důkazní prostředky pak, jak již bylo vyloženo výše, navzájem nijak nepotvrzují a ani nevylučují přijetí zdanitelných plnění. To však podle názoru soudu znamená právě to, že pro nesplnění této povinnosti žalobce nebylo možno daň stanovit ani dokazováním, neboť v zjištěném skutkového stavu panují rozpory ať už o rozsahu přijatých zdanitelných plnění, tak i o jejich uskutečnění v předmětných zdaňovacích obdobích.

VI. Závěr a náklady řízení

52. Městský soud v Praze se tedy ztotožnil se žalobcem, že pro nesplnění povinnosti předložit daňovou evidenci nebylo v projednávané věci možné stanovení daně dokazováním. Podmínky pro stanovení daně pomůckami dle § 98 odst. 1 daňového řádu tak byly splněny.
53. Žaloba je důvodná, městský soud proto výrokem I. žalované rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
54. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný tedy bude vycházet z toho, že pakliže pro rozpory v zjištěných podkladech není možné pro absenci požadované daňové evidence ověřit žalobcovy nároky na odpočet z přijatých plnění dle předložených výdejových pokladních dokladů, nelze daň stanovit dokazováním a je třeba ji stanovit pomůckami dle § 98 daňového řádu.
55. Výrok II. a o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
56. Žalobce měl v meritu věci procesní úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Jejich výše se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši **3000 Kč**. Žalobce je v řízení o žalobě zastoupen daňovým poradcem, náhrada nákladů řízení dále spočívá v odměně zástupce za právní služby a jeho hotové výdaje v řízení o žalobě proti rozhodnutí správce daně (srov. § 35 odst. 2 s. ř. s.). Městský soud přiznal podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, žalobci náhradu za 2 úkony právní služby k předmětu věci (převzetí a příprava zastoupení, žaloba ve věci samé).
57. Výše tarifní hodnoty úkonu právní služby se v projednávané věci stanovuje podle právní úpravy advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 (za úkony právní služby poskytnuté po nabytí účinnosti vyhlášky č. 258/2024 Sb.). Podle § 10b odst. 5 písm. a) advokátního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

tarifu, se tarifní hodnota ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního, jde-li o rozhodnutí vydané správcem daně, se považuje výše peněžitého plnění nebo ceny věci anebo práva, nejvýše však částka 500 000 Kč.

58. Napadenými platebními výměry byla doměřena daň v celkové výši 308.405 Kč a penále ve výši 61.682 Kč, celkem tedy 370.087 Kč. Tarifní hodnota úkonu právní služby se tedy odvíjí od této částky, tj sazba mimosmluvní odměny dle § 7 advokátního tarifu činí **9.820 Kč** za 1 úkon právní služby. Sazba náhrady hotových výdajů za právní služby poskytnuté od 1. 1. 2025 pak činí **450 Kč** za 1 úkon právní služby (srov. § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025).
59. Za 2 úkony právní služby poskytnuté žalobci tak městský soud přiznal náhradu ve výši $2 \times 9.820 + 2 \times 450$ Kč, tj. **20.540 Kč**. Zástupce žalobce nedoložil, zda je plátcem daně z přidané hodnoty, soud tuto skutečnost ověřil v registru plátců DPH na webu Portálu Moje Daně. Celková výše nákladů řízení žalobce se tak zvyšuje o částku této daně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o **4314 Kč**. Přiznaná výše náhrady nákladů tak činí celkem **27.854 Kč** ($3000 + 20540 + 4314$ Kč). K její výplatě k rukám zástupce žalobce pak soud žalovanému stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 14. července 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

JUDr. Jaromír Klepš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.